

เพ็ญบาย

บทที่ 51

ฉัตรแก้วออกจากบ้านตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เพื่อที่จะรอซื้อตั๋วโดยสารเครื่องบินเดินทางไปยังที่นัดหมาย จากนั้นเธอยังต้องเดินทางต่อไปยังห้องที่ต้นเรื่อง ถนนหนทางไม่สะดวกจนต้องเสียเวลาอีกหลายชั่วโมง เธอรู้สึกว่าโลกหมุนช้าลงและทุกคนล้วนแต่ทำอะไรเชิงซ้ำไปหมด ผู้คนมากมายมีเรื่องที่จะซักถามเธอ จนเธอแทบจะร้องกรี๊ด

แต่พอถึงเวลาที่รอคอย หญิงสาวกลับต้องชะลอฝีเท้า กลั่นใจเมื่อเจ้าหน้าที่พาเข้าไปยังห้องพักรวมผู้ป่วยของโรงพยาบาลที่ชายหนุ่มถูกส่งไปรักษาตัว แต่ละก้าวที่เดินเข้าไปหาร่างที่นอนหลับอยู่บนเตียงคนป่วยซึ่งตั้งอยู่ในแถวยาวช่างหนักอึ้งยากลำบาก

เธอไม่เชื่อว่ามันคือชนะชน ขณะเดียวกันก็กลัวที่จะต้องผิดหวัง

ใบหน้าที่โผล่พ้นผ้าห่มซุบซิด แต่ว่ามันคือชนะชนจริงๆ...!

“พีนะ.....” เธอพึมพำ น้ำตาลลอลตา

ปลายนิ้วของเธอสัมผัสใบหน้าที่หลับสนิท รอยหวัดเคราถูกโกนใหม่ ๆ คิ้วเข้มได้รูปสวยวางอยู่เหนือแฉงขนตา ผมของเขา ยาวจนดูแปลก

ฉัตรแก้วใช้เวลาที่นั่งรอ พยายามติดต่อกับคนที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง บุษราคัมถามมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“คุณชนะชนยังมีชีวิตอยู่จริงๆ หรือคะ เธอเป็นอย่างไรบ้าง”

“พีนะยังหลับอยู่คะ พี่บุษ” ฉัตรแก้วเสียงสั่น น้ำตาลลอลตา “แก้วนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงแต่ว่ายังไม่ได้พูดกันเลย”

สาวใหญ่ร้องไห้ออกมา “เมื่อวานพี่ก็เห็นข่าว แต่ว่าเป็นข่าวเล็กๆ ที่ไม่โดดเด่นอะไรก็ได้เลยไม่ได้สนใจ ไม่นึกเลยว่ามันจะเป็นเหตุการณ์ใกล้ตัวขนาดนี้”

“แก้วไม่รู้เรื่องอะไรมาก่อนเลย จู่ๆ ตำรวจก็โทรมาบอก เมื่อคืนแก้วไม่ได้นอนเลยคะ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง... แต่ว่ามันเป็นความจริง...” เธอจบคำพูดด้วยเสียงหัวเราะเจือเสื่อ

“เดี๋ยวพี่จะโทรบอกคุณยุทธนานะคะ แล้วก็ส่งคนไปช่วยเป็นธุระให้เผื่อว่าจะมีอะไรที่ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการอีก.... เออ พี่นึกออกแล้ว คุณวีระ ทนายความของเรากำลังจะมาหาพี่พอดี เขาคงจะช่วยให้จบเรื่องได้เร็วๆ แล้วน้องแก้วจะได้พาคุณชนะชนกลับบ้าน”

ฉัตรแก้วนึกชื่นชมความรอบคอบของอีกฝ่าย

“จ้ะแก้วจะรอนะคะ ฝากคุณพี่บุษช่วยจัดการด้วย”

“พี่จะรอที่บ้านนะคะ”

“ขอบคุณพี่บุษมากคะ”

ชายหนุ่มตื่นขึ้น... สีหน้าซุบซิดบอกความงุนงงในครั้งแรก หากครั้นจับจ้องใบหน้าอ่อน งามความปลื้มปิติที่ยิ้มให้ทั้งน้ำตาของสาวน้อย เขาก็เริ่มจะรำลึกได้ รอยยิ้มอดโรยระบายขึ้นตอบสนอง

“แก้ว...” เสียงอ่อน พึมพำเรียก

“พีนะ” ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนนุ่มซุกเข้าหาอ้อมแขนอีกฝ่ายโอบกอดไว้ในทันที ชายหนุ่มรู้สึกถึงน้ำตาที่ซึมผ่านเสื้อบางสำหรับคนป่วยที่เขาสวมใส่

“พีนะของแก้วจริงๆ.....”

“ทีแรกแก้วไม่อยากจะเชื่อที่ตำรวจบอกเลย พอเห็นพีนะแก้วก็หยิกตัวเองตั้งหลายครั้ง กลัวว่านี่จะเป็นแค่ความฝัน”

หญิงสาวพูดด้วยสีหน้าแจ่มใส ปรายตาแวววาวราวกับได้รับพรที่วิเศษที่สุด ชายหนุ่มวางมือแนบใบหน้าอ่อนละออ ปรายตาสะท้อนความรู้สึกล้าลึกไม่แพ้กัน

“พี่หลงป่า” เขาเล่าเรื่องที่ได้เล่าให้เหล่านายตำรวจฟังมาก่อนแล้ว “เป็นไข้แล้วยังติดเชือรุนแรง ชาวบ้านที่มาพบช่วยกันพาไป

รักษา แต่ก็เป็นเวลาหนักเดือนที่พี่ทำอะไรไม่ได้เลย พอเริ่มจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรพี่ก็ขอให้ชาวบ้านพาเข้าเมือง แต่โชคร้าย ถูกพวกโจรจับไปอีก พี่ไม่รู้ว่าพวกมันต้องการอะไร แต่พอมันสอบถามไม่ได้ความ มันก็ขังพี่ไว้ไม่ให้พบใครเลยเป็นเวลานานทีเดียว”

หญิงสาวไม่ได้รับกวนชกถามรายละเอียดใดๆ เหมือนอย่างที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามจะซักถามเขามาก่อนหน้านี้ ซึ่งชายหนุ่มแทบไม่มีคำตอบนอกจากบอกเล่าว่าพิษของโรคร้ายทำให้เขาเสียความทรงจำไปนานนับเดือน ฉัตรแก้วได้แต่ยินดีที่ชนะชนมีชีวิตรอดกลับมา ไม่อยากจะซักไซ้หรือพินให้ชายหนุ่มไม่สบายใจไปเปล่าๆ

ทนายความของชนะชน ตามมาสมทบ และทำหน้าที่จัดการ “ทุกเรื่อง” จนเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย ฉัตรแก้วไม่รู้ถึงการแสดงความขอบคุณเป็นพิเศษเพื่อ “ความร่วมมือ” ในการ สร้าง...ปิด...และปิดเบือน หลักฐานบางอย่าง เพื่อชายหนุ่มจะกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ

เธอรู้แต่เพียงว่าเธอทั้งสามได้รับการอำนวยความสะดวกอย่างที่สุด จนกระทั่งเดินทางกลับถึงบ้าน... บ้านหลังใหญ่ที่ครอบครัวของชัชชัยย้ายเข้ามาและเพิ่งย้ายออกไปสดๆ ร้อนๆ ทั้งแต่ร่องรอยข้าวของที่ยังวางอยู่ตรงนั้นตรงนี้

มีกลุ่มคนรอคอยต้อนรับ บุษราคัมมีกิริยาอาการสงบเสงี่ยมเรียบร้อย แล้วยังครอบครัวทนายซึ่งมีท่าทีระวางสงสัยอยู่เป็นอันมาก แต่จะซักถามอะไรออกมาจนเกินควรก็ไม่กล้า

นั่งสนทนากันอยู่ชั่วครู่ ชนะชนก็ขอตัวขึ้นห้องไปพักผ่อนโดยมีบุษราคัมตามขึ้นไปส่ง ฉัตรแก้วจึงต้องเป็นฝ่ายตอบคำถามที่ระดมใส่ ซึ่งเธอพูดอะไรไม่ได้มากไปกว่าเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมา

“แปลกจริงๆ... ไม่อยากเชื่อเลย...” คุณพรรณงามพูดอย่างไม่เกรงอกเกรงใจใครเพราะเห็นว่าไม่มีใครอื่นในห้อง

“หายไปในป่ากว่าครึ่งปีจนใครๆ คิดว่าตายไปแล้ว.. จู่ๆ ก็โผล่ออกมาพอดีพอดีกับที่เกิดเรื่องนายชัชชัย”

“แมกกี... ในโลกใบนี้ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นนะคะ”

“เอ๊ะ หนูดา เราเป็นเด็กไม่ต้องมาออกความเห็นนะ” เธอเอ็ดลูกสาว

พริดาหันมาแอบยิ้มให้ฉัตรแก้ว ผู้ซึ่งขยับตัวอย่างหงุดหงิด

“อะไรจะแปลกยังไงก็ช่างเถอะ แก้วไม่สนใจทั้งนั้น พี่นะไม่ได้ตายอย่างที่เรารู้ใจและพี่นะกลับมา แค่นี้แก้วก็พอใจที่สุดแล้ว”

ยุทธนามองหญิงสาวด้วยสายตาเคร่งขรึมหม่นหมอง ความเป็นห่วงกังวลในความปลอดภัยของหญิงสาวล้นอยู่ในอก ในบัดนี้เขารู้สึกคล้ายเงามืดดำได้กลับเข้ามาครอบครองอีกครั้ง เมื่อจู่ๆ ชนะชนซึ่งถูกเข้าใจว่าตายไปในป่ามานานแล้วได้หวนกลับมาโดยไม่มีทั้งชัชชัยและปองพลคอยถ่วงที่ปลายคาน่อีกข้างหนึ่ง

หากชนะชนไม่บริสุทธิ์ใจ ใครเล่าจะสามารถปกป้องฉัตรแก้วในเมื่อเธอรักและเชื่อใจพี่ชายคนนี้อย่างที่สุด

“เรากลับกันดีกว่า ถ้ามีอะไรก็ค่อยจัดการทีหลัง” คุณหญิงศพุด

“หนูดาจะไปลาพี่นะก่อน” พริดาออก

“ไม่ต้อง” คุณพรรณงามทำตาเขี้ยว ทว่ายิ่งยศขจัดขรึมๆ

“ไปเถอะลูก บอกลาเผื่อพอกับแม่ด้วย”

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างลึกลับ จับมือฉัตรแก้วขึ้นบันไดไปทันที

คุณพรรณงานหันมาค้อนสามี่

“ทำไมถึงต้องเอาใจกันอย่างนั้นด้วย”

“แล้วทำไมจะต้องไปเป็นศัตรูกับเขาด้วยล่ะ” ทนายความถาม

ยุทธนามองหน้าเขยอย่างไม่แปลกใจ รู้สึกมาตลอดเวลายาวนานแล้วว่าภายใต้สีหน้าเคร่งขรึม หน้าเขยคนนี้ได้ซ่อนความลึกลับไว้อย่างแยบยลเสมอ..!

ร่างของสองสาวที่มาเมียงมองอยู่ที่ประตูห้องทำให้ชนะชนและบุษราคัมขยับตัว ชนะชนนั่งอยู่บนเตียง ส่วนบุษราคัมนั่งเรียบร้อยอยู่บนเก้าอี้โน้มห่างออกมา พูดคุยกันอย่างรักษามารยาท

“แก้วกับดาเข้าไปได้ไหมคะ” ฉัตรแก้วร้องถาม

“ได้ซิ เข้ามาเถอะ” พอสองสาวเดินเข้ามา เขาก็อธิบายว่า “พี่คุยเรื่องงานกับคุณบุษ ก็เลยได้รู้ว่าที่บริษัทกำลังมีเรื่องยุ่งๆ”

“คะ แต่พอพี่นะกลับมา ทุกอย่างก็จะต้องเรียบร้อย”

“แน่นอน” กังวานเสียงหัวเราะเยาะหยันเมื่อนึกหมายหัวคนที่แข็งข้อ แต่ชายหนุ่มมิได้พูดอะไรต่อนอกจากมองสองสาวอย่างพี่ชายใจดี “หนูดาเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ”

พริดาขัดเขินจนวางมือไม่ไ้ถูก

ฉัตรแก้วร้องว่า “อ้าว แล้วแก้วไม่เปลี่ยนหรือคะ”

“แก้วหรือ...” ชายหนุ่มหรีตาหยอกเย้า “พี่ลืมนั่งเกตไป”

“พี่นะนี่ละ” เธอทำท่าเง้งออด

“หนูดาเรียนจบแล้วสินะ ทำงานหรือยัง”

“ยังคะ ตั้งใจว่าจะเรียนต่อ” ปรกาศตาของสาวน้อยสดใส ผิดสิ้นเชิงกับสายตาของทนายความสามีภรรยาผู้เป็นพ่อแม่ของเธอ

“ดีแล้วละ เรียนให้มากๆ” ชายหนุ่มพูดอย่างเป็นมิตร

“พอกับแม่ให้หนูดาขึ้นมาบอกลาพี่นะคะ”

“อ้าว จะกลับละหรือ วางเมื่อไหร่ก็แวะมานะครับ ที่นี้เต็มใจต้อนรับเสมอ”

พริดายิ้มอย่างชื่นบาน ขณะที่ฉัตรแก้วพลอยยินดีไปด้วยที่ไม่มี ความบาดหมางในระหว่างพี่ชายและเพื่อนผู้เป็นประจัญดาติสนิทคนนี้

“อีกหน่อยพอแก้วย้ายกลับมา หนูดาจะมาค้างด้วยก็ยิ่งดี”

ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

สองสาวยิ้มกว้างมองหน้ากัน

“แก้วจะย้ายกลับมาหรือ”

ฉัตรแก้วพยักหน้า “ใช่ แก้วบอกพี่นะเรื่องย้ายออกไป แล้วก็ตกลงกันว่าจะกลับมาใหม่ ถึงยังไงครอบครัวพี่ซซซก็คงจะไม่กลับมาแล้ว” น้ำเสียงตอนท้าย อดสะท้อนอย่างสะเทือนใจไม่ได้

ผู้สูงวัยกว่าทั้งสองมองหน้ากันวูบ ชนะชนพูดอย่างใจดีว่า “ถ้านายซซซพิสูจน์ตัวเองได้ว่าบริสุทธิ์และอยากที่จะกลับมา พี่ก็ไม่รังเกียจ”

“พี่นะใจดีเสมอ” พริดาชื่นชม

“ตอนนี้ไม่มีใครได้ข่าวพี่ซซซกับพี่ป๋องเลยคะ ไม่รู้ว่าเป็นยังไงกันบ้าง” ฉัตรแก้วพูดซึ่มๆ

ชนะชนพูดว่า “เอาเถอะ แล้วพี่จะช่วยเร่งให้ตามหา พี่ก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าอะไรมันเป็นอย่างกันแน่” เขาหันไปทางสาวน้อย “ระยะนี้ถ้าหนูดาว่างก็มาอยู่กับแก้วนะครับ มีเพื่อนรักอยู่ใกล้ๆ แก้วจะได้สบายใจ”

พริดายิ้มเบิกบาน “ตอนนี้มีพี่นะ แก้วคงไม่ต้องการหนูดาหรอกคะ” เธอว่า

แม้สีหน้าจะซุบซิด ท่าทางยังอิดโรย ชนะชนก็พาร่างสูงที่ฝ่ายผอมในเสื้อผ้าประณีตกลับมาอยู่ที่ทำงานในตอนบ่ายของวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มตัดผมที่ยาวระท่ายทอยเป็นทรงเดิมเรียบร้อย บรรดาพนักงานได้แต่อกันต้อนรับจนไม่เป็นอันทำงาน หลังจากที่ชายหนุ่มเข้าห้องประชุมพร้อมกับเจ้าหน้าที่ระดับบริหาร พนักงานคนอื่นๆ ก็ยังรวมตัวกันรอคอยพลาญพูดคุยวิพากษ์วิจารณ์ บ้างพูดว่าไม่เชื่อมาแต่ต้นว่าชายหนุ่มซึ่งหลงหายไปในปีได้เสียชีวิตไปจริงๆ อย่างที่คนอื่นๆ เชื่อกัน

“ฉันจะต้องรีบไปกับน” สตรีนางหนึ่งพูด “ฉันบ่นไว้ตั้งแต่ตอนที่คุณชนะชนหายไปใหม่ๆ ว่าขอให้หาตัวพบ เนี่ย ถึงจะผ่านไปหลายเดือนแต่ฉันก็ต้องรีบไปกับนอยู่ดี”

“ข่าวที่ตำรวจบุกกรังโจรแล้วเจอคนถูกจับขังอยู่ที่นี่ ฉันก็อ่านนะ แต่นึกไม่ถึงว่าจะเป็นคุณชนะชน.....”

“ฉันก็อ่าน... ตอนนั้นฉันก็ไม่ได้สนใจเหมือนกัน เห็นว่าจับได้ แต่สมุนกระจอกๆ ต่างชาติพูดจาไม่รู้เรื่อง นายใหญ่หนีหายไปหมด”

“ปาฏิหาริย์มีจริง ไม่อยากจะเชื่อเลย คุณชนะชนกลับมา แล้วจริงๆ...”

ประตูห้องประชุมถูกเปิดออกอีกครั้ง..... ผู้บริหารส่วนหนึ่งยิ้มตลอดไปรุ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งก็มีสีหน้าไม่สบาย คนพวกนี้แข็งข้อหลายครั้งเมื่อไม่มีชายหนุ่มอยู่ดูแลงาน แม้ชายหนุ่มยังไม่ได้คาดโทษใคร แต่พวกเขารู้ดีว่าคำตัดสินจะมาถึงในเวลาไม่นานข้างหน้า

วันทนีย์เข้ามายืนตาช้ำกับฉัตรแก้วในห้องทำงานใหม่ซึ่งย้ายออกมาเพื่อคืนห้องเดิมให้พี่ชาย

“พี่วันคงต้องถูกไล่ออกแน่ๆ เลย”

“อะไรกันคะพี่วัน มันคงไม่ถึงกับอย่างนั้นหรอก พี่นะไม่ใช่คนใจร้ายสักหน่อย”

“แต่บุษราคัมคงไม่เอาพี่ไว้แน่ๆ ก็วันนั้นเขาพูดออกมาเองนี่คะ โอ้โฮ เขาอาฆาตมากเลย สายตายังจ้อง วาววับจนพี่ขนลุก”

ฉัตรแก้วไม่ได้เชื่อถือนอกจากราคาญใจที่เธอช่างริษยาใส่ความบุษราคัมอยู่ได้

“พี่บุษพูดอะไรหรือคะ”

“บุษราคัมพูดว่า... ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงอีก หวังว่าทุกคนคงไม่ลืมที่พูดและแสดงกับเขาไว้”

“แล้วพวกพี่วันไปแสดงอะไรไว้ล่ะคะ”

“อ้อ ก็...” วันทนีย์หน้าเจื่อน จะเล่าออกมาได้อย่างไร ก็เธอรู้ตัวดีว่าเธอได้แสดงความดูถูกเหยียดหยามชิงชังฝ่ายนั้นออกมาอย่างไม่เกรงใจใคร ความในใจเดิมๆ ที่สั่งสมอยู่ได้ถูกระบายออกมาหลังจากที่คิดว่าบุษราคัมไม่มีทางจะกลับมาเหนือเธอได้อีกแล้ว

“พี่วันไม่บอกแก้วก็เดาออก แก้วก็เห็นอยู่ ว่าหลังๆ นี้พี่วันไม่ให้เกียรติพี่บุษเลย ทำยังกับเป็นศัตรูกันอย่างนั้นแหละ”

วันทนีย์ขยับจะแก้ตัว แต่แล้วก็ดูเหมือนอะไรบางอย่างจะสะกิดใจเธอ “แปลกจริง...” เธอพึมพำออกมา

“อะไรแปลกคะ”

“บุษราคัมนะซี... เขาไม่หวั่นไหวสะดุ้งสะเทือนเลยแม้แต่หน่อยหรือเขารู้มาก่อนว่าพวกเราทำอะไรเขาไม่ได้...”

สีหน้าครุ่นคิดเปลี่ยนเป็นมั่นใจ

“เขารู้มาก่อนแน่ๆ เลยว่าคุณชนะชนจะต้องกลับมา...!”

ฉัตรแก้วถอนใจอย่างเบือหน่าย “พี่วันก็... พี่บุษจะรู้ได้ยังไงว่าพี่นะจะกลับมา นี่มันเป็นเรื่องบังเอิญแท้ๆ”

วันทนีย์ได้แต่มองผู้อ่อนเยาว์กว่าอย่างอึดอั้น ใครจะมาฟังเธอยิ่งฉัตรแก้วซึ่งรักและเชื่อใจชนะชนและบุษราคัมอย่างที่สุดคงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะรับฟังเป็นแน่

วันทนีย์ไม่เคยจะเก็บความในใจไว้ได้ ยิ่งเป็นเรื่องที่จะกล่าวหาอีกฝ่ายเธอก็ยิ่งเชื่อมั่น อนุกุลและพรรคพวกได้รับฟังคำข้อสงสัยของเธอ แต่ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องที่จะเอาขึ้นมาถกเถียงกันอีก

“เขาจะรู้มาก่อนหรือเปล่าก็ไม่ใช่ประเด็น ผมคิดว่าต่อไปนี้กลุ่มเราจะต้องเลิกพบกันสักพัก ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นที่หมายหัวเปล่าๆ”

“แปลว่าพวกเราจะยอมแพ้แล้วใช่ไหมคะ” เธอถามเสียงแข็ง หัวหนากลุ่มที่เคยยุยงให้แข็งข้อ ในบัดนี้ได้แต่หลบตา “ในเมื่อคุณชนะชน กลับมา เจื่อนไขต่างๆ ก็ได้เปลี่ยนไปหมดสิ้นแล้ว”

คนอื่นๆ ก็มีท่าทีเดียวกัน

“หมายความว่าต่อไปนี้พวกเราได้แต่เป็นฝ่ายรับฟังและยอมตามเท่านั้นใช่ไหมคะ”

“เราจะทำอะไรได้อีกเล่า”

วันทนีย์นิ่งอึ้ง

รู้สึกเหมือนไร้ญาติขาดมิตรจริงๆ.....